

بسم الله الرحمن الرحيم

Handwritten signature or calligraphy in the center of the page.

7C25

SÜNNİLİK VE ŞİALİK YAPMACIK BİR KAVGADIR

Yazar

Dr. Şehid Fethi ŞAKAKİ

Hazırlayan: Bahri AKYOL

Orijinal Adı: **Es Sünnetu ve Şia Zejjet-un**
Mufteala

Yazar: **Dr. Ş. Fethi ŞAKAKİ**

Çeviri: **İslamî Kültür ve İlişkiler Merkezi**

Tercüme Grubu

Tiraj: **5000**

1. Baskı 1996

No. **İSBN**

İran İslam Cumhuriyeti

Tahran: P.K. 14155-6187

Yayıncının Önsözü

Değerli Okuyucular!

Hiç şüphesiz kitap; insan düşüncesinin aktarılmasında ve medeniyetin her yönüyle gelişmesinde seçkin bir role sahiptir.

Diğer yandan taşıdığı özellikler, ortaya koyduğu ürünler ve hayata olan kapsamlı ve gerçekçi bakışıyla İslamî düşünce, insan düşüncesinin doruk noktasında yer almaktadır.

Bu gerçeği idrak ettiğimiz için bizler bu sahadaki hizmetlere çeşitli yayınlarımızla katkıda bulunmaya çalışacağız.

Yüce Allah'tan bizleri asrımızdaki
büyük İslamî uyanışa hizmet etmeye
muvaffak kılmasını ümit ediyoruz.

İslamî Kültür ve İlişkiler Merkezi
Tercüme ve Yayın Müdürlüğü

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

SÜNNİLİK VE ŞİALİK YAPMACIK BİR KAVGADIR

Ondokuzuncu asrın başlangıcından bu yana İslam dünyası Batının “Endüstri Devrimi” adlı altında yeni saldırısıyla karşılaşmış bulunuyor. Aslında bu saldırı, öteden beri Hıristiyanlığın İslam’a karşı var olan kininden doğmaktaydı. Fransa’dan başlayan hücum ise bu taarruzun ilk görüntülerini oluşturunuyordu. Bu saldırı sonucu, hilafet makamı ünvanıyla zahiren korunan siyasî nizamımız çöktü ve İslam toprakları işgal edildi. Batılılar sonra da tutarsız lâik alternatiflerini sunarak fikrî

ve ahlakî saldırılarını sürdürdüler. Otuz yıl önce bu saldırı, İslam dünyasının kalbinde siyonist bir yahudî devlet kurmakla en tehlikeli hedeflerinden birini gerçekleştirmiş oldu. Diğer yandan kendi uşaklarını, gasbettiği siyasî nizamımızın başına dikmeye devam ettiler.

Bu saldırı dönemeçli sinsi bir plan ile uygulanıyordu. Saldırının gerçekleşmesi İsrail'in varoluşuna bağlı idi. İsrail'in kuruluşu ise ancak hilafetin yok edilmesiyle olabilirdi. İsrail kurulduktan sonra, hayatını sürdürmesi için de İslam topraklarını yönetenlerin Emperyalizm'in uşakları olması gerekiyordu. Demek bu bağımlı yönetimler, bu saldırının mantıksal ve tabii bir sonucu idi. Birinci yüzü İsrail olan madalyonun arka yüzünü de bunlar oluşturmalıydı. Böylece başladı bu planlar, son bir kaç yıla kadar da uygulandı.

Batı sömürgecileri İslam'ın çöküş uygarlığına son ve öldürücü darbelerini indirmiş bulunduğu inandığı bir zamanda, İran İs-

lam İnkılabı Batıya karşı taarruzuna başladı ve İslam'ın son asırdaki ilk başarısını gerçekleştirdi. Ölü bir gövde zannettikleri İslam yeniden canlanmaya başlamış, derin bir uykudan uyanıyordu. Ama bu kalkış neredendi acaba? Batılı tecavüz-kârların şeytanî planlarını uygulamakta büyük ölçüde muvaffak oldukları ve hiç korkmadıkları bir yerden, hem de çok canlı, genç ve görkemli bir kalkış. Yeni bir merhale başlıyordu; hayatımızda iki asırlık zillet ve aşağılığı asırlar boyu cehalet ve gerilemeyi yaşadktan sonra.

İşte İslam İnkılabı bir takım yeni gerçeklerin temelini ilerleyişiyle atıyordu....

1. Süper güçlere karşı olan korkuyu herkesin ve özellikle müslüman ve diğer mustaz'afların kafasından çıkardı.

2. İnsanlık için yeni bir uygarlık örneği sunarak, Batı uygarlığını sorgulamaya başladı. Meşhur Fransız düşünür Roger (Groudy) "Humeynî Batı uygarlığını sorgulamaya aldı

ve İran'lıların hayatına mana kazandırdı.” diyerek bunu savunmuştur.

3. İslâmî güç ve tesiri kırmak için bir asrı aşan çabalara rağmen, İnkılapçı İslam'ın bölge halklarının hayatında oynayabileceği büyük tarihî role açıklık getirdi.

Ama Batı ve uşakları bu inkılabı kendi yolunda ilerleyip, onlara karşı durup, onların heybet ve hegemonyasını kırmaya seyirci kalırmıydı?

Uzun bir bekleyişten sonra kurak toprağa yağan bir yağmur gibi ümmeti rahatlatan bu sevince göz yumup, inkılabın infilak ettirdiği bu şevkin sürmesine seyirci kalabilir miydi?

İran'ın müslüman halkının kıyamı ve imkansız sayılan inkılabı, Batı ve uşaklarını büyük bir vahşete düşürdü. Bütün güçleriyle inkılapçı müslümanların siyasî hakimiyeti ele geçirmemeleri için çalıştılar. Bunda muvaffak olamadıklarından, değişik mihverler üzerinde hareketi yok etmeye kalkıştılar:

1. İnkılab'ın geçirdiği kargaşalık döneminden yararlanarak çeşitli azınlıkları kışkırtmaya çalıştılar.

2. İnkılap'la çatışmak ve İran'daki karşıt grupları destelemek için Emperyalistlerden her türlü yardımı gören grupları harekete geçirerek, içlerinde Şah ve Savak'tan arta kalanların da bulunduğu sağcı, solcu ve ilahî kanunları kabul etmeyen bütün lâik grupları seferber ettirme çabasında bulundular.

3. Amerika ve Batı Avrupa ülkelerinin öncülüğünü yaptığı, Amerikan elçiliğinde casusların rehin alınışı sonucunda tamamen alenî bir şekilde ilan ettikleri ekonomik ve siyasî amborgoyu uyguladılar.

4. Saddam ve Irak'ın askeri gücünü kullanarak, İran İslam İnkılabına savaşı açtılar.

5. İnkılab'ın akışını durdurmak, zengin petrol kaynakları olan ve İsrail'e karşı durabilecek ülkelerde yaşayan Sünnî müslümanların bu İnkılap'tan etkilenmesini önlemek için son

girişim olarak da İslam ümmetinin iki fırkası arasında fitne çıkarmak istediler.

Fakat (Allah'ın yardımıyla) azınlıklar adına yapılan baş kaldırmalar ezilip, şah döneminin kalıntıları yok edildi neticede lâiklik cephesindeki muhalefet kendiliğinden söndü ve hatta ambargoyla karşılaştığında bunun sevindirici bir durum olduğu bizzat İmam Humeynî tarafından açıklandı. İmam, (izindeki Müslüman öğrenciler diye tanınan) casusluk yuvasını işgal eden öğrencilerle görüştüğünde onlara şöyle diyordu; *"Biz mi-demiz için kıyam etmedik; bu nedenle bizlere ambargo uygulayacaklar ve aç kalacağız diye bir korkumuz yoktur. Bizler İslam için kıyam ettik. Nasıl ki asrı Saadette Hz. Muhammed (s.a.v) kıyam etti. Resulullah (s.a.v)'ın karşılaştığı o eziyetlere baktığımızda biz henüz bir şey çekmedik ki"* yine *"Sizler inzivada olmadıkça (Emperyalist güçler ile bağlarınızı kesmedikçe) kafanız çalışmayacaktır."* demiştir.

Askeri tecavüze gelince, hezimet, hasret ve bir yenilgi ateşi olarak, bu komployu uygulayanların kalbinde kaldı. Bütün bu yenilgilere rağmen bizzat Batı Emperyalizm'i ve onun uşakları da bunu itiraf ediyorlardı.

Ama yine de komplonun beşinci eksenini olan Sünnî ve Şîî kardeşler arasında fitne çıkararak bazı başarılar elde ettiklerini söylemeliyiz. Gerçi bu fitne de sonunda su yüzüne çıkacaktır. Zira İslam Ümmeti bu fitne ateşini alevlendiren şeytanı çok geçmeden tanıyacak ve sömürgecilerin müslüman halkları bölmek istediğini farkedecektir.

Sömürgeciler, petrol şeyhleri ve tağutlar anlamışlardı ki bu saldırı için silah ve askere değil, sadece fetva verebilecek kimselere ihtiyaç vardır. Bu defa saldırıyı yönetenler sarıklı ve sakallı, resmî, gayri resmî âlim sıfatlı kimseler olacaktır. Görüyoruz ki, İslam İnkılabı'na karşı ansızın, namertçe bir saldırı başlatılıyor. Tağutlara boyun eğmiş bu gibi kimseler, İran İnkılabı'nın bir Şîî inkılabı ol-

duğunu ve Şiîlerinse Fırka-i Dalle (sapık fırka) yada kafir olduklarını sonunda keşfettiklerini açıklıyorlar. Seccadesi üzerinden Şah'ın tahtını salladığı söylenen Ayetullah Humeynî de artık dalalete düşmüş ve kafir ilan ediliyordu(!) İftira ve yalanlarla dolu Suudî Arabistan'ın yayınlattığı kitabı elinde taşıyan ve cami cami dolaşıp, onun muhteviyatını halka anlatan müslümanın manzarasına sık sık rastlıyoruz. Elbette bu gençlerden bazısının iyi niyetler taşıdığını ve Allah yolunda çalıştıklarını zannetdiklerini anlıyoruz? Ama bunu da biliyoruz ki; cehenneme götüren yol bu gibi iyi niyetlerle doludur!

Acaba ne zaman bu gibi gençler iyi niyetlerine rağmen Emperyalist bir planı uyguladıklarını anlayıp, vakit geçirmeden kendilerini bu durumdan kurtaracaklar.

Gerçekten de İnkılab'a karşı düşman olan bu kimselerin böyle tutumu onlara ve onların fikir ve hedeflerine karşı İslam ümmetinin şüphe ve tereddütle bakmasını gerektiriyor.

Onların bu acaib tutumları, İslamî hareketi şimdiye kadar karşılaşmadığı bir çıkmaza sokuyor. Zira İslamî hareketin saflarında yer alan İslam İnkılab'ı düşmanları kendi meşruiyetlerini kayb ediyor ve gerçek bir İslamî hareket onları er ya da geç safdışı edecektir.

Evet, bizzat bu gasb edilmiş topraklarda bulunan mücahid müslümanın kalbindeki eşsiz İran örneğini öldürmek isteyenler, kendilerini ölüme mahkum kılmışlardır.

Zira onlar tarihin itici hareketinin önünde duruyor, İslam ve müslüman-ların iftihar olan bir imamın önderliğindeki İslamî İnkılab'a karşı duruyorlar.

Bilmiyorum şaşırmamak elde mi? Bir çok İslam ülkesini gezmiş olan bir Filistin'li müslüman genç anlatıyordu: "Siyonizm'in işgaline uğramış bu topraklarda bazı müslümanların İran İnkılabı'na karşı yürüttüğü iğrenç saldırı her yerden daha fazladır.

Halbuki, Filistin halkından daha fazla İnkılab'a yakınlık hisseden bir halk da görülmemiştir.”

Bu mukaddimeden sonra, bu kısa yazıda ben genelde müslümanlara ve özel olarak da İslam dâvasını yürütenlere bazı önemli hakikatları sunmaya çalışacağım. Sünnîlerle Şîîlerin kardeş olduklarını, Kur'an ve sünnet üzerine yaptıkları değişik içtihadları var ise de kardeşliklerini zedelemeyip, herhangi birini dinden çıkarmadığı hususları anlatmak istemediğim gibi, Şer'i deliller getirerek bu isbata ihtiyaç duymaya, bu hakikatı savunmaya kalkışmak da istemiyorum. Gerçi kör taassub ve cehaletin yaygınlaştırıldığı bu dönemlerde bu gibi araştırmalara da muhtacız. Ama bu konuyu başka bir açıdan ele alıp, Şîîlikle Sünnîlik hakkında İslamî hareketlerin öncüleri sayılan büyük müslüman alim ve düşünürlerin görüşünü aktarmaya çalışacağım.

Ben iyice biliyorum ki İran İslam İnkılab'ına düşman kesilen, Sünnîlik ve Şîîlik feryadını körükleyen bazı İslamî hareketlerin tabanının bu tutumu köklü ve yerleşik bir tutum değildir. Yabancıların, temiz ve ihlaslı gençleri şüphe ve yersiz kısır döngüye sokarak onlara verdikleri ârizî bir tutumdur. Görüyoruz ki İslamî İnkılap vasıtasıyla şuurlanan ve İslamî hedefleri galeyana gelen bu gibi gençler keşf ediyorlar ki, bu İnkılap İslamî değilmiş! Şîî bir İnkılap imiş ve şîîler de kafir imiş...!

İşte, Mühibbiddin Hatib isimli zat, Suudî Arabistan rejimi tarafından defalarca basılıp yayınlanan ve bizzat bu işgaldeki topraklarda bile (5000 adet) tekrar yayınlanan kitabında deliller sıralayarak Şîîlerin İslam'dan çıktıkları ve kafir olduklarını iddia ediyor. Yazar, müslümanlar arasında tefrika yaratabilmek için her türlü yalan ve iftiraya başvurmuştur. Hatta Şîîlerin Kur'an'ının da elimizdeki Kur'an'dan farklı olduğunu söylemiştir.

Söz konusu kitabın yazarı olan Seyit Hatip kimdir acaba? Seyit Hatip “İlerici Arab Gençliği” gibi bir kavmiyetçi grubun saflarında yer alarak Osmanlı İslam Hilafetine karşı savaşmış bir kimsedir. Bu durumunun anlaşılması üzerine 1905 yıllarında öğrenim için bulunduğu İstanbul’dan Yemen’e kaçarak, Şerif Hüseyin’in Arap kıyamını başlattığında ona iltihak etmiştir. Sonra Hilafet Devleti tarafından idama mahkum edilmiştir. Seyit Hatip Şam’a ancak Türklerin yenilgiye uğrayıp Arap askerlerinin orayı ele geçirmesiyle dönmüş ve sonra da orada “Asime” isimli ilk arapça dergiyi çıkarmıştır.

Şimdi müslüman düşünür ve İslamî hareketlerin Sünnîlik ve Şîlik üzere bu fitne ve boş feryatlar hakkındaki görüş ve tutumlarını açıklamaya çalışalım:

Çağdaş İslamî hareketin öncülerinden biri olan Şehid İmam Hasan el Benna, Şia-Sünnî yakınlaştırma fikrini yaşayanlar arasındadır. Bazılarının imkansız saydığı bu fikir, birçok

İslam âlimi gibi Hasan-el Benna'ya göre gerçekleşmesi mümkün ve yakın bir hedef idi. Şehid İmam Hasan-el Benna "İslamî Mezhepleri Yakınlaştırma Cemiyetinin çalışmalarına katılarak topyekün halde (Sünnî'siyle, Şîî'siyle) müşterek âkaid ve ilkeler etrafında toplanıp, imanın bir şartı veya dinin bir rüknü olmayan ve dinin tartışma götürmez herhangi bir hükmünü inkâr sayılmayan konularda birbirlerini mazur görmeleri fikrini amel sahnesine getirmek için çalıştı.

Üstad Abdulkerim Şirazî, Sünnî ve Şîî ülemasının makalelerini ihtiva eden "İslamî Vahdet" isimli kitabında "İslamî Mezhepleri Yakınlaştırma Cemiyeti"nin kurucularının görüşlerini şöyle açıklamıştır: *"Onlar şu ilkeler üzerinde birleştiler ki: Allah-u Teala'ya inanan ve Hz. Muhammed (s.a.a)'e son peygamber olarak iman getiren, Kur'an'ı İlahî kitap, Kâbe'yi kible olarak kabul eden ve beş maruf rükünlere iman getiren, Ahiret'e iman edip dinin tartışma götürmez kesin hü-*

kümlerini tatbik eden her şahıs “müslüman” sayılır. Bu ana ilke, meşhur dört Ehl-i Sünnet Mezhebinin temsilcileri ile Şiâ’nın İmamiyye ve Zeydiye kolunun temsilcilerinin birleştiği noktaydı.”

Bu Cemiyette yer alanlar arasında El Ezher’in Şeyhi ve zamanın en yüksek fetva makamı El-İmam-il Ekber Abd-ul Mecid Selim ve El İmam Mustafa Abdurrezzak ve Şeyh Şaltut gibi büyük alimler de vardı.

Şehit İmam Hasan el Benna’nın bu meseledeki rolünün ne derece olduğunu belirleyecek yeterli bilgi yoktur. Ama İhvan-ı Müslimin’in düşünürlerinden biri olan Üstad Salim Behnesavî şöyle diyor: “İmam Hasan el Benna ve İmam Kummî’nin özel katkılarının olmasıyla “İslamî Mezhepleri Yakınlaştırma Cemiyeti” kurulduğu günden beri, İhvan-ı Müslimin ve Şia arasındaki işbirliğinin var olması, İmam Nevvab Safevi’nin 1954 yılında Kahire’yi ziyaret etmesi neden olmuştur.”

Sonra aynı yerde şöyle diyor: *“Bu şaşırılacak bir şey değil; iki cemaat’ın gittikleri yol bunu gerektiriyordu”*. Bilinmektedir ki İmam Hasan el Benna, Ayetullah Kaşanî ile 1948 yılında hac merasiminde görüşmüş ve önemli konular üzerinde anlaşmışlardır. Günümüzde İhvan-ı Müslimin’in önde gelen simalarından Şehit İmam Hasan el Benna’nın talebesi Üstad Abdulmuteal Cebrî *“Hasan-el Benna Niçin Öldürüldü?”* adlı eserinde bu konuya temas ederek, Rober Jakson’dan naklen şöyle diyor: *“Eğer bu kişi hayatta kalsaydı (Hasan el Benna) çok şeyler gerçekleştirebilirdi bu ülke için. Özellikle Hasan el Benna ve İranlı lider Ayetullah Kaşanî, Şiî ile Sünnîler arasında ihtilafı kaldırmak üzerinde anlaşsalar. Bilindiği üzere bu iki şahsiyet Hicaz’da 1948 yılında görüşmüş ve temel noktalar üzerinde anlaşmışlardır.”* Üstad Cebrî bu sözlerle atfen şöyle diyor: *“Rober doğru söylemiştir. O siyasi idrakiyle İmam Hasan el Benna’nın*

İslamî mezhepleri yakınlaştırmak üzere çabalarını anlamıştır.”

Bundan bir kaç önemli gerçeği çıkarabiliriz:

1- Şiîler ve Sünnîler birbirlerini müslüman görürler.

2- Bunlar arasında uyuşma ve buluşmayı sağlayıp, ihtilafları bir kenara atmaları mümkün ve gereklidir. Ve bu da şuurlu İslamî hareketlerin mes’uliyet çerçevesine dahildir.

3- İmam Şehid Hasan el Benna bu yolda ağır bir çaba göstermiştir.

Bilindiği üzere Irak’ta İhvan-ı Müslimin saflarında yer alan bir çok Şiî genç var idi. Nevvab Safevi Suriye gezisinde İhvan-ı Müslimin’in Suriye genel müdürü Doktor Mustafa Sibaî ile görüşmüş ve Sibaî ona bazı Şiî gençlerin İhvan yerine lâik ve kavmiyetçi örgütlerde çalıştıklarını söylemiş ve bunun üzerine Nevvab orada büyük bir kalabalık

karşısında minbere çıkarak şöyle söylemiştir: *“Kim gerçek bir Caferî olmak istiyorsa, İhvan-ul Müslimin’in saflarında yer alsın.”* Nevvab Safevî Şîî “Fedaiyan-ı İslâm” örgütünün mesuludur.

Ustad Muhammed Ali Zennavî “Yeni Asırda En Büyük İslamî Hareketler” adlı kitabında, Bernard Lewis’ten naklen şöyle yazıyor: *“Onlar (İslam Fedaileri Örgütü) Mezheblerinin Şîî olmasıyla birlikte İslamî Vahdet fikrini taşıyorlar, fikrî yönden büyük ölçüde İhvan-ı Müslimin örgütüne benziyorlardır.”*

Üstad Zennavi daha sonra “İslam Fedâileri” örgütünün ilkelerinden bazısını şöyle hulasela ediyor:

- 1) İslam, hayatı tamamen içeren bir düzendir.
- 2) Müslümanlar arasında Sünnî’siyle Şîî’siyle fırkacılık yapılmamalıdır.

Sonra Nevvab'ın sözlerini naklediyor:
“Birlikte İslam için çalışalım. İslam'ın şerefi uğruna yaptığımız cihat'tan başka her şeyi unutalım. Acaba müslümanların suurlanıp Şiî'lik ve Sünnîlik diye tefrikaya düşmekden elçekmelerinin zamanı gelmedi mi?”

Fathi Yeken “El Mevsuat-ül Hare-kiyye” adlı kitabının 163'ncü sayfasında Nevvab Safevi'nin Kahire'ye ve iştiyakla karşılaşmış ziyareti hakkında bilgi verdikten sonra, Şah tarafından Nevvab Safevi'ye verilen idam hükmü hakkında şöyle diyor:

“Zalimce verilen bu hükme İslam ülkele-
rinde sert bir şekilde karşı çıkıldı. Nevvab
Safevi'nin kahramanlığı ve mücadelesini
bilen müslüman halk kitlesi verilen bu hük-
me karşı tavır koyarak, böyle bir hükmün
çağımızda büyük bir zaiyat olduğunu bil-
dirdiler.”

Fethi Yeken'in görüşüne göre, müslüman bir Şii'nin şehadeti İhvan-ül Müslimin'in ön-de gelen şehidlerinin şehadeti gibidir. O şuna inanmaktadır: *"Nevvab Safevi ve arkadaşları; tertemiz kanlarıyla gelecek nesiller için özgürlük yolunu aydınlatan şüheda kafilesine katılmışlardır. Zamanı geldi, İslam inkılabı İran'da gerçekleşti ve şahinşahlık imparatorluğu böylece sona erdi. Nitekim Allah-u Teâla, Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır: "Gönderilen peygamber kullarımıza şu sözümüz geçmişti: "Mutlaka kendilerine yardım edilecektir." ve galip gelecek olanlar, mutlaka bizim ordumuzdur!"* (Saffat/171-173)

Üstad Fethi Yeken "El İslam-u Fikretun ve Hareketun ve İnkılabun" adlı kitabının 58. sayfasında şöyle diyor: *"Arapların İran'daki Nevvab ve arkadaşları gibi kimselere ihtiyaçları vardır... Lâkin Arap ülkeleri henüz bunu idrak edememişlerdir... Henüz İslam hareketinin Arap ülkelerine ihtiyaç duyma-*

dan tek başına işlerini yürütebileceğini anlıyamamış-lardır... Acaba şimdi İran İslam Cumhuriyeti Nevvab gibi kimselere sahip midir?...” Üstad Fethi Yeken, Nevvab gibi kişileri bekliyor. Öyleyse niçin Nevvab ve Nevvab’dan daha üstün kimseler İran’da oluşunca bir çok yüzler kızardı?

İhvan-ül Müslimin’in yayınladığı “El Müslimun” adlı derginin birinci sayısının 76. sayfasında Nevvab Safevi’nin arkadaşlarının tutuklanmaları hakkındaki görüşünü naklediyor: *“Tağutların müslümanlara zulmettiği, onları baskı altına aldığı her yer ve her zamanda, müslümanlar mezhebi ihtilaflara önem vermezler; birbirlerinin sorunlarına, mazlum arkadaşlarının dertlerine ortak olurlar. Şüphesiz bizler, düşmanın müslümanlar arasında tefrika çıkarma planlarını boşa çıkarabiliriz. Gerçekten de çeşitli mezheplerin varlığının hiç bir zararı yoktur. Mezhepleri ortadan kaldırmak bizlerin elinden de gelmez. O halde ne yapmalıyız? Bizlerin*

görevi; kalplerinde hastalık olan kimselerin bu durumdan faydalanmalarına izin vermemek olmalıdır.”

Nevvab Safevi sözlerini şöyle sürdürüyor: *“Bizler eğer bu gün öldürülmez isek yarın öldürüleceğiz; bizlerin bu uğurda kurbanlar olması ve kanlarımızın akıtılmasıdır ki, İslam’ı diriltecek ve zafere kavuşana dek koruyacaktır. Bu gün İslam bu kanlara muhtaçtır. Kan dökülmeden, kurbanlar verilmeden hiç bir zaman zafer elde edinilmez.”*

İhvan-ı Müslimin ile Şia’nın var olan irtibatları konusunu tamamlamadan şunu da belirtmekte yarar görüyorum: İki sene öncesine kadar Kuzey Yemen’de İhvan-ı Müslimin’in lideri olan üstad Abd-ül Mecid Zindani bir şîî idi. Kuzey Yemen’deki İhvan-ı Müslimin’in bir çok uzuvları da şîîdirler.

Şimdi de Takrib Cemaatı hakkında bazı açıklamalarda bulunalım: Bu konuda ilk önce bu cemaatın önemli üyesi olan El Ezher’in

reisi büyük lider Şeyh Mahmud Şeltut'a kulak verelim. O şöyle demektedir: *"Ben takrib düşüncesinin çok değerli ve saygın bir metoda sahip olduğuna inanmışım. Bu cemaatın ilk kurulduğu yıllardan bu yana üyesiyim."* (El Vahdet-ul İslamiye, sayfa 20)

Aynı kaynakta sayfa 23'de ise şunları söylemekte: *"Evet el Ezher-i Şerif, çeşitli mezhepleri birbirine yakınlaştırma metodu üzere hareket ederek. İslamî mezheplerin fıkhnı, Şia ve Ehl-i Sünnet farkı gözetmeksizin delilleriyle birlikte hiç bir taassuba kapılmadan okutturmayı amaçlamıştır."*

Mekzur kitabın 24. sayfasında ise sözlerini şöyle noktalamakta: *"Ben bir sofranın etrafında; bir Mısır'lı İran'ının yanında, bir Lübnanlı'ı Irak'ının yanında, o da bir Pakistan'ının yanında başka İslamî milliyetler de bir arada aynı zamanda Hanefî, Şafîî, Malikî, Hanbelî; İmamiye ve Zeydî'nin yanında kardeşlik ruhu, dostluk-muhabbet zevki, i-*

lim-irfan dahilinde oturmuş oldukları halde; fikhî, tasavvufî, ilmî meselelerde sohbetleri yükselirken onlara hitaben Dar-ut Takrib'in toplantıları hakkında bir konuşma yapmayı çok arzu ediyorum."

Şeyh Şeltut, takribten maksadın mezhepleri ortadan kaldırmak veya birbirlerine karıştırmak zannıyla takrib düşüncesine karşı çıkanlara işaretle şöyle demektedir: "Dar kafa-lı, kötü niyetli kimseler takrib düşüncesine karşı gelmekte. Bu gibi kimseler bütün ümmetler içerisinde bulunurlar; tefrikayı kendi varlıklarını sürdürmek olarak bilenler, heva ve heves ehli, bozguncu, hasta ruhlu kimseler bu düşüncemize karşı gelenlerdir. Onlar kalemlerini tefrika üreten siyasetler için kullanmaktalar, yapıcı hareketlerin sürdürülmesine, Müslümanların birliğine engel olmaktadır."

El Ezher'den ayrılmadan önce Şeyh Şeltut'un Şia hakkındaki özel fetvasına kulak verelim. Fetvanın bir bölümünde şunlar yer

almakta: “Şia İsna aşeriye adıyla da bilinen Caferî Mezhebi’ne bütün Ehl-i Sünnet mezheplerine olduğu gibi taklid etmek şer’n caizdir. O halde Müslümanların bu meseleyi bilmeleri, kendilerini haksız olarak belli mezhepler üzerinde taassubtan kurtarmaları gerekir. Ne Allah’ın dini ne de O’nun şeriatı, belirtilmiş bir mezhebe tabi değildir... Bunların hepsi Allah’ın yanında makbul olan müctehitlerdir.”

Büyük bir grubu teşkil eden takrib taraf-tarı alimlerden biri olan Şeyh Muhammed Gazali’nin görüşleriyle bu konuya başlıyalım: “Keyfe Nefhem-ul İslam” kitabının “ 142. sayfasında şunları yazmakta:

“... Hakim olan siyasetler, hakimiyetle-rini sürdürürebilmek, üstün olmak, şehvetleri uğruna itikatta olmayan bir şeyi itikat içeri-sine sokmuşlardır. Bu ise müslüman-ları iki büyük fırkaya bölmüştür. Gerçekte her iki fırka, tek bir Allah’a ve Allah Resulüne i-man etmişlerdir. Hiç biri bir diğerinden dini

düzenleyecek ve kurtuluşa kavuşturacak inançlar konusunda eksik değildir.”

Aynı sayfada şöyle devam ediyor: “Ben her ne kadar bir çok farklı meselede Şia’dan farklı düşünüyor ve amel ediyorsam da bu benim bu düşüncemi din olarak kabul etmemi ve karşı tarafı günahkâr saymamı gerektirmez; aynı şekilde de Ehl-i Sünnet mezhepleri içerisindeki farklı düşünceler içinde bu böyledir.”

Sayfa 143. de ise şunları demektedir: “Sonuçta, din ayaklar altına alınsın, ümmet iki fırkaya bölünerek birbirlerine düşman olup, birbirlerini yok edecek planlar düzenlesinler diye Şia ve Sünnî ihtilaflarını akidevî esaslara dayandırdılar. Bu işi yapanlar aşağıdaki ayetin muhatabdılar:

“Dinlerini parça parça edip, grub grub olanlar var ya, senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi Allah’a kalmıştır. Son-

ra Allah onlara yaptıklarını haber verecektir.” (Enam suresi: 159)

Şeyh Gazali, Mezkur kitabın 144-145. sayfalarında da şöyle demektedir: “Gerçekten her iki fırka Allah’ın kitabına ve Resulü’nün sünnetine inanarak İslam dahilinde birleşmekte. Bu dinin temel esaslarında hiç bir farkları yoktur. Ama fikhî meselelerde değişik görüşlere sahip olsalar da bütün İslamî mezhepler bu konuda aynı görüştedirler; müçtehid doğru veya hatalı olursa ecrini alır.”

Sonra da sözünü bu noktaya kavuşturuyor: “Biz fikhî meselelerle karşılaştığımızda, Şia ve Ehl-i Sünnet arasındaki ihtilafların aynısını Hanefî, Şafiî, Malikî, Hanbelî mezhepleri arasında da var olduğunu görüyoruz.... Biz bunların hepsine gerçeklere kavuşmak yolunda aynı gözle bakıyoruz.”

Şeyh Gazali “Nazarat-un fi’l Kur’an” kitabında Şia alimlerinden birisinin görüşünü

naklederken bu kitabın 79. sayfasında şunları söylüyor: *“Görüşünü naklettiğim bu kimse Şia’nın büyük edib (edebiyatçı) ve fakihlerindendir. Onun bütün görüşlerini nakletmemdeki neden, bazı dar görüşlü kimselerin Şia milletini İslam’ın yabancı ve İslam’dan sapmış olarak görmesinden dolayıdır. Bu kitabın “Mucize” bölümünde onların daha iyi tanınmaları için daha çok söz edeceğiz.”*

Sayfa 158’de Hibetuddin el Hüseyini adında başka bir Şia aliminin görüşünü beyan ederken şöyle diyor: *“Bu zat Şia’nın büyük alimlerindendir. Onun bütün görüşlerinde okuyucular, bu alimin Kur’an’ın mucize oluşu hakkındaki önemli fikirlerine tanık olsunlar diye ve Şia’nın Kur’an’a ne kadar önem verdiklerini ve saygı gösterdiklerini bilmeleri için bu satırları yazdım.”*

Evet, İhvan-ı Müslimin’in en büyük Şeyh’i Gazali’nin Şia hakkındaki görüşü budur ve o

böylece cehalet karanlığını hakikat nuru ile yok ediyor.

Doktor Suphi Salih “Mealim-uş Şeriat-il İslamiyye” kitabının 52. sayfasında şöyle diyor: “Şia’ların imamları Peygamber’in sünnetine karşı olabilecek hiç bir söz söylememişlerdir.” şöyle devam ediyor: “Onların yanında sünnetin çok büyük bir saygınlığı vardır. Şeriat kaynağı olarak onların yanında Kur’an’dan sonra Peygamberin sünneti gelmektedir.”

Üstad Said Havva ise “El İslam” kitabının c. 2, 165. sayfasında İslam ülkelerinin parçalanmaları hakkında şöyle demektedir: “Gerçekten de İslam dünyası muhtelif fikhî mezhep ve gruplardan oluşmuştur. Her bölge de kendine özgü fikir ve mezhebe sahiptir. Bu yüzden diyorum ki: Herkes kendi dili üzere yaşadığı bölgede kendine has yönetime sahip olsa ne mahzuru vardır? Şiaların yaşadığı bölge kendi yönetimlerine, ayrı mezhep ve düşüncede olanlar ise kendi bölgelerinde

kendi yönetimlerine sahip olsunlar. Her bölge kendi yönetimi için bir yönetici seçsin ve hepsi birlikte bir merkezi yönetimdeki halifeye tabi olsunlar.”

İşte İhvan-ı Müslimin’in düşünce adamlarından biri olan Said Havva’nın sözleri; “Şia’nın da İslam gölgesi dahilinde kendine ait bir yönetimi olsun ve Şia da dahil olmak üzere çeşitli mezheplerin olması İslam ve müslümanlara hiç bir zarar getirmez.”

İslam araştırmacısı Mustafa Şek’a “İslam bila Mezahib” kitabının 182. sayfasında şöyle demektedir: “İmamiye-i İsnâ aşeriye mezhebine mensup olan şialar bu gün bizlerin arasında yaşamaktadırlar. Vahdet ve düşüncelerin yakınlaşması için de bizlerle çok sıkı irtibatları vardır. Çünkü dinin muhtevası güçlü ve birdir; hiçbir zaman tefrikaya yol açmaz.”

Üstad Muhammed Ebu Zehra ise “İslam mezhepleri Tarihi” kitabının 39. sayfasında

diyor ki: “Şüphesiz Şia, İslamî bir mezheptir. Ama Sebâîleri onlardan ayırt etmek gerekir. Onlar (Sebâîler) Hz. Ali’yi Allah yerine koymaktadırlar. Şüphesiz Şiîler ne derlerse kaynakları, Kur’an’a ve Resulullah’ın sünnetine dayanmaktadır.” Aynı kitabın 52. Sayfasında da: “Onlar Sünnîlere sevgi ve saygı ile bakmakta, asla buğz etmemektedirler.” diye yazmaktadır.

İhvan-ı Müslümin’nin Irak’taki en büyük liderlerinden olan Doktor Abdulkerim Zeydan “Dirasat’uş Şeriat-il İslamiyye” kitabının 128. sayfasında şöyle diyor: “Caferî mezhebine tabi olan müslümanlar İran, Irak, Hindistan, Pakistan ve Suriye ile Lübnan’ın bir bölümünde yerleşmişlerdir. Şia ve Ehl-i Sünnet mezhepleri arasında var olan ihtilaf- lar her mezhebin kendi arasında da vardır.”

İhvan-ı Müslimin’nin düşünürlerinden Üstad Salim Behnesavî “Es Sünnet-ül Muftera aleyha” kitabının 60. sayfasında “Şiîlerin bizim Kur’an’ımızdan farklı

Kur'an'ları vardır" diyen bazı kimselere şöyle cevap vermekte: *"Şiîlerin cami ve evlerinde bulunan Kur'an, Sünnîlerin ellerindeki Kur'an'ın aynısıdır."* Kitabının 260. sayfasında da şöyle diyor: *"Oniki İmam mezhebi adıyla tanınan Şiîler, İslam ümmetinin eskiden beri ellerinde bulundurduğu Kur'an'ın bir harfini değiştirmeyi küfür olarak bilmektedir."*

Üstad Behnesavî kitabının 67-75. sayfalarında *"Şiâlar Kur'an'ı değiştirmiştir"* diyen kimselere cevaben, Şia alimlerinden bazı nakillerde bulunarak İmam Seyyid Hoyi'nin dilinden kitabın 69. sayfasında şunları yazmakta: *"Herkesin bildiği gibi bütün müslümanlar, Kur'an'da bir değişiklik olmadığına ittifak etmişlerdir. Bizim elimizdeki Kur'an Rasulullah'a nazil olan Kur'an'ın ta kendisidir."*

Şeyh Muhammed Rıza Muzaffer'in dilinden de şunları nakletmekte: *"Halihazırda bizim elimizde bulunan ve okuduğumuz*

Kur'an Rasulullah'a nazil olan Kur'an'dır. Kim bunun aksini söylerse hataya düşmüştür. Çünkü Allah'ın sözü azaltılıp fazlalaştırılacak bir söz değildir. (Ki ne önünden, ne de ardından ona batıl gelmez. Hikmet sahibi, çok övülen -Allah- tarafından indirilmiştir).

Kaşif-ul Gıta'dan ise şunları nakletmekte: “Bu Kur'an ne fazlalaştırılmış, ne de azaltılmış, ne de değiştirilmiştir; bu konu üzerinde bütün müslümanların ittifakı vardır.”

Üstad Salim Bahensavî: “Es Sünnet-ül Müftera aleyha” kitabının başka sayfalarında Şîîlerin müslüman olduklarına dair bir çok belge getirmektedir. Daha sonra ise Şia ve Ehl-i Sünnet hadislerinin arasında bazı zayıf ve sahih olmayan hadislerin varlığından bahsetmektedir. Aynı kitabın 61. sayfasında şunları söylüyor: “Ama Şîîlerin inancı olan ismet konusu Sünnîler tarafından kabul edilmemektedir. Bu konuyu biraz açıklamak gerekir; Eğer her iki taraf Oniki İmam'ın

(a.s) bu konuyu belirttiği gibi kabul etseler o zaman birbirlerini tekfir etmezler. Çünkü Oniki imamların (a.s) hiç bir söz ve amellerini hatalı görmemekte ve onların fikirlerini İslamî olarak kabul etmektedirler; onları sadece teoride masum kabul etmemekteler. Bu da o konuda kaynakları olmamasındandır. Oysa bir şeyin küfre neden olması, ancak Kur'an'da kesin olarak belirtilen ve Resulullah'ın sünneti olan bir mevzunun gerçekten var olduğunu bildiği halde inkar edilmesi suretiyledir. Eğer hadisin Resulullah'tan olmadığını biliyorsa bu yüzden inkar edilmesinden dolayı küfür isnat edilemez.”

Üstad Enver el Cundi “El İslam ve Hareket-ut Tarih” kitabının 420. sayfasında diyor ki: “İslam Tarihi Ehl-i Sünnet ve Şia arasındaki siyasî-fikrî tefkrikalarla doludur. Haçlı seferlerinden bu yana İslam birliğinin engellenmesi için bu yabancılar tarafından körüklenmektedir. İslamî mezhepleri, birbir-

lerine yaklaştırmak isteyen İslamî hareketler ise bu ihtilafların köküne inerek meselenin hali için her zaman çaba sarf etmektedirler. Bu arada Şia ve Sünnî her iki taraf düşmanların amellerini anladıkları için bu ihtilafların azaltılması ve birbirlerine yakınlaşması için gayret göstermişlerdir.”

Şimdi bu ihtilafları kimlerin körüklediğini bilmekte miyiz acaba? Bundan kimler yararlanıyor? Acaba bizleri, birbirimizi kafır görmemiz için ihtilafa davet edenin şeytan olduğunu anlıya biliyor muyuz? Gerçekte bu ihtilaflar, bu hataya düşenlerin düşündükleri şeylerden daha küçüktür.

Üstad Enver el Cundi aynı kitabın 421. sayfasında şöyle devam ediyor: “Gerçekten de Şia ve Sünnî arasındaki farklılıklar, Ehli sünnetin kendi aralarındaki var olan farklılıkların benzerleridir.” Daha sonra şöyle devam ediyor: “Araştırmacılar Şiaları, bazı ifrata düşenlerden ayırmaya dikkat etmelidirler. Çünkü Şia Alimleri bu tür efradı kı-

namışlardır; ifrat olan şeyleri halka bildirerek onları uyarmışlardır.”

Üstad Semih Atıf “El Zeyn el İslam ve Sekafet ul İnsan” kitabında “Kimler Müslümandır?” başlığı adı altında bizlere Şia ve Sünnî hakkında bir araştırmasını sunmuştur. Bu kitabın 9. sayfasında şöyle yazmakta:

“Değerli okuyucular, benim bu kitabı yazma nedenlerimi sizlerden gizlemiyorum; günümüzde görülen ihtilaflar, özellikle Sünnî müslümanlar arasına sokulmuş olan ihtilaflardır. Aslında cahilliğin yok olmasıyla bu ihtilaflarında yok olması gerekirdi. Maalesef iman ve nefsin zayıflığı bu ihtilafların bazı kimselerde görülmesine neden oluyor. Bu ihtilaf tohumlarını ilk önce İslam ülkelerinin yöneticileri serpmişlerdir; din düşmanları da bundan yararlanarak kendi kuklaları vasıtasıyla bu ülkeleri kendilerine bağımlı hale getirerek müslümanların kanını emmekteler.

Ey dostlar! Ey Şia ve Sünnî Müslümanlar! Bu kitapta sizlere bir takım gerçekleri sunmak istiyorum. Özellikle de Şia ve Sünnî arasındaki Kur'an'ı anlama hususundaki görüşlerden bahsetmek istiyorum. Şia ve Sünnî hiçbir zaman Kur'an üzerinde ihtilafa düşmemişlerdir. İhtilaf sadece Kur'an'ı anlama ile ilgilidir.”

Daha sonra aynı kitabın 98 ve 99. sayfalarında şöyle demektedir: “Böylece milleti rahatsız eden en önemli meselelerin neler olduğunu gördükten sonra, kitabımızı şu cümleler ile bitiriyoruz: Biz Müslümanların özellikle bu zamanda, İslamî mezhepleri bir alet edinerek halkın yanlış anlamasına yol açarlara ve halk arasında şüphe tohumları ekenlere karşı koyarak cevap vermemiz gerekir. Ben-sen hastalığını (bencilliği), ayrılıkçılığı aradan kaldırmalıyız. Müslümanlar arasında ayrılık sokmak isteyenleri engellemeliyiz. Müslümanlar birleşsinler, bir birlerine yardımcı olsunlar, birbirlerine kin

duymasın gr:ıplaşmalardan, bencillikten uzaklaşsınlar. Bizler de Raşid Halifelerin birbirlerine yardımları ve fedakârlıklarını kendimize örnek almalıyız.”

Üstad Ebul Hasan Nedvi ise Şia ve Sünnîlerin birbirlerine yakınlaşmaları arzusundadır. Mısır’da yayınlanan “El İ’tisam-ul İslamiyye” dergisinin Hicri 1398, Muharrem sayısında yaptığı bir röportajda şöyle demekte: “Eğer vahdet geręekleřse, İslamî düşünce tarihinde hiç görölmemiş bir inkılap meydana gelir.”

Üstad Sabir Tuayme “Tehaddiyat Emam-el Urubeti ve’l İslam” kitabının 208. sayfasında şunları demekte: “Şia ve Sünnî arasında esasta hiç bir fark olmadığı geręeęini söylemek gerekir. Çünkü hepsi Tevhid üzere dirler, sadece fer’î meselelerde ihtilafları vardır. Bu ise Sunnî mezheplerin kendi aralarındaki ihtilafları gibidir. Hepsi de Kur’an ve Sünnet üzere bina olmuş dinî esasları kabul etmekte ler. Bütün İslamî desturlarla amel ederek helal helal, haramı haram bil-

mekteler. Sonuçta, Şia ve Sünnî İslam çerçevesi dahilinde iki mezheptir; esasları da Kur'an ve Resulullah'ın sünnetinden alınmıştır."

İslam alimleri "Şer'i bir meselede İcma'nın olabilmesi için bütün Şia ve Sünnî alimleri o meselede ittifak etmeleri gerekir" inancındadır.

Üstad Abdulvehhab Hilaf "İlmu Usul-il Fıkıh" kitabının 14. baskısı 46. sayfasında şunları demekte: "*İcma'nın dört rüknü vardır; bunlar olmadan icma olmaz. Bu rükünlerin ikincisi; şer'i bir mesele üzerinde fetva vermede bir bölgenin değil o zamanın bütün müçtehidlerinin o mesele üzerinde ittifakları gerekir.*

Örneğin: Bir şer'i hüküm üzerinde sadece Hicaz bölgesi müçtehidleri veya sadece Hameyn-i Şerifeyn müçtehidleri veya sadece Şia müçtehidleri ya da Ehl-i Sünnet müçtehidleri ittifak etseler, şer'i olarak bu

icma kabul olunmaz. Çünkü icma, o zamanın İslam dünyası müçtehid-lerinin tümünün ittifakı olmaksızın mümkün değildir.”

O halde Şia'nın görüşü de icmanın geçerli olması için gerekli biliniyorsa, öyleyse nasıl olur da Şia sapık mezhep olupta yeri cehen-nem olsun!?

Üstad Şeltut, Ebu Zehra ve Hilaf'ın Üstadı olan Üstad Ahmed İbrahim Bey “İlm-u Usul il Fıkh” kitabının -İslam Kanunu Tarihi- bölümünde (sayfa 21) şöyle yazmıştır: *“İmamiye Şia'sından olanlar müslüman-dırlar; Allah'a, Peygamber'e ve Kur'an'a inanmaktadırlar. Aynı zamanda Hz. Muhammed (s.a.v)'in insanlık için getirmiş olduğu herşeye iman etmektedirler. Bu mezhep Fars ülkesinde yerleşmiştir.”*

Sayfa 22'de de şöyle demektedir: *“Eskiden beri İmamiye Şia'sında bir çok büyük fakihler; bütün ilimler ve sanatlarda var olmuştur. Bunlar çok zeki ve derin düşünce-*

ye sahip kimselerdir ve yüzbinlerce kitap telif etmişlerdir. Ben bunların bir çoğunu inceledim". Bu sözlerinden sonra ise şöyle devam etmekte: "Şiîler içerisinde bazı kimseler ifrata düşerek İslam çizgisini aşmışlardır. Ama İmamiye Şia'sından o ifratçıların peşinden giden yoktur."

Şimdi İslam büyüklerinden ciddi ve tartışma götürmez bu sözlerin hepsini gözler önüne serdikten sonra, İbn-i Teymiye'nin Râfîzîler hakkındaki fetvasını hortlatarak İran İslam Cumhuriyeti'ne karşı çıkmaya ve Oniki İmam şialarını vebal altına almaya çalışan kimselere şöyle söylüyoruz. Bu kimseler özetle şu hatalara düşmüşlerdir:

1- Bu kimseler, bu fetvanın Şîîlik hareketinden 600 sene sonra 7. y.y da İbn-i Teymiye tarafından verildiğinin farkında değil midirler?

2- Bu kimseler, İbn-i Teymiye zamanı hakkında hiç bir bilgiye sahip değiller mi? O

dönem, ihtilafların özellikle yabancıların İslam ümmetine karşı saldırılarının yoğun olduğu bir dönem idi.

3- Bu kimseler, İran'daki İslam İnkılâp'ına olan öfkelerinden dolayı ve İran İslam İnkılabına karşı siyasetlere tabi olmalarından; İbn-i Teymiye'nin fetvasını dikkatle inceliyerek "Rafizîlik" kelimesinin manasını Oniki İmam Şia'larını kapsayıp kapsamadığına dikkat etmişler midir?

Üstad Enver Cundi "El İslam ve Hareket-ut Tarih" kitabının 242. sayfasında şöyle demektedir: "*Rafizîler, ne Şia'dırlar ne de Sünnî*".

İmam Muhammed Ebu Zehra ise "İbn-i Teymiye" kitabında Şia'nın Zeydi ve İmamiye-i İsnâ aşeriye gibi bazı fırkalarından bahsederken onlara karşı (İbn-i Teymiye) hiç bir söz etmemiş, ama sayfa 170'de "İsmailiye fırkası hakkında aleyhte sözler etmiş... Onlara sözlü ve yazılı olarak karşı çıkmıştır."

Böylece Şia ve Ehl-i Sünnet ile ilgili bu anlamsız feryat hakkında bazı İslamî alim ve düşünürlerin sözlerini aktarmış olduk.

Oysa İslam İnkılabı, Tanca'dan Cakarta'ya kadar uzanan İslam ümmetine bir canlılık kazandırmıştır. Tahran'da ve Kum'da toplanan müslümanların yaptıkları mücadeleler, İslam'ın ilk dönemlerinde müslümanların elde ettikleri zaferleri hatırlatmaktadır. İnkılabın başlangıcından itibaren geçen her gün halkın katılımı ve mücadelesi hızla artmaktaydı. Bu inkılabı seven ve destekleyen müslüman topluluklar; Kahire Muiz ve Dimeşk'de... sokaklara döküldüler. Bu sevgi ve destek Karaçi, Hartum, İstanbul ve Beytul Muakaddes'in etrafında, bütün müslümanların bulunduğu her yerde yayıldı.

Batı Almanya'da İhvan-ı Müslimin'nin eski liderlerinden Üstad İsam el Attar; ömrü boyunca zalimlere boyun eymeyen bu alim "İnkılabın Kökleri" hakkında bir kitab yazmıştır. Bu kitapta inkılabı savunuyor, destek-

liyor ve İmam Humeyni'yi tebrik ediyor. Üstad'ın inkılabı destekleyici ve savunucu konuşmaları kasetlere alınarak; bu kasetler İslam gençliği arasında yayılmıştır. Aynı zaman da üstad Attar tarafından yayınlanan "Er- Raid" dergisi, inkılabı destekleme ve hedeflerini açıklamada önemli rol oynamıştır.

Sudan'da İhvan-ı Müslim Hareketi düşünce ve faaliyeti, Hartum Üniversitesi gençliği ile aynı paraleldeydi. Bu müslümanlar çok ciddi bir şekilde inkılabı destekleyip savundular. Çok ciddi bir düşünür ve siyasetçi olarak tanınan Sudan İhvan-ı Müslimin hareketinin lideri Doktor Hasan Turabi İran'a giderek İmam ile görüştüğünde, İmam Humeyni'ye inkılabı ve önderlerini desteklediklerini ilan etti.

Tunus İslamî Hareketi tarafından yayınlanan "El Marifet" dergisi de inkılabı desteklediğini ilan etti; aynı zamanda bütün müslümanlardan bu inkılabı desteklemelerini istedi. Bu destek o dereceye kadar ulaştı ki;

Tunus İslamî hareketinin lideri Raşid el Gannuşi bu dergide yayınladığı bir makalede İmam Humeyni'yi bütün Müslümanların rehberi olarak tanıdığını ilan etti. Bu da Burkibe rejiminin dergiyi kapatarak İslamî hareketin liderlerini tutuklamasına neden oldu.

Yine İslamî Hareket hakkında Üstad Gannuşi şöyle demektedir: *“Bu hareket; Hasan el Benna, Mevdudi, Kutup ve Humeyni liderliğinde aydınlandı.”*

Gannuşi ve Turabi'nin birlikte yazdıkları “El Hareket ul İslamiyye ve't Tahdis” kitabının 16 ve 17. sayfalarında şöyle yazılmakta: *“İran İslam İnkılabının Zaferi İslam'da yeni bir dönem açtı.”*

Aynı kitabın 17. sayfasında “İslamî Hareketten Amacımız Nedir” başlığı altında şöyle yazmakta: *“Bizim İslamî hareketten gayemiz, İslam'dan kaynaklanmış bir toplumun ve bütün İslam camiasının bir hakim yönetim altında olmasıdır. Bu da üç temel üzere*

dayanır: İhvan-ı Müslim, Pakistan İslam Cemaatı ve İran'da İmam Humeyni hareketi”.

24. sayfada da şöyle yazmakta: *“İran’da başlamış olan bu hareket, bütün bölgelerdeki özgürlükçü hareketlerin en büyük ve en önemlisidir. Bu hareket İslam’ı tağutlardan kurtararak, tağutların karşısına dikilmesini sağlamıştır.”*

Lübnan’da İslamî Hareket, İran İslam İnkılabını çok geniş ve güçlü bir şekilde destekledi. İslamî Hareket Lideri Fethi Yeken meşhur “El Eman” dergisinde, İnkılabı çok güzel bir şekilde karşılayarak, bir çok defa İran’a gidip konferanslara katıldı ve bu konferanslarda bir çok makaleler sundu.

Ürdün’de İhvan-ı Müslimin mesulü Muhammed Abdurrahman Halife İran’a gitmeden önce ve gittikten sonra İran İnkılabını desteklediğini ilan etti. İbrahim Zeyd

el Gilânî, Kral Hüseyin'den aynı yolda hareket etmesini istedi.

Üstad Yusuf el Azm meşhur Şiirinde bütün müslümanlardan İmam Humeyni'nin rehberliğini desteklemelerini istedi ve bu şiiri bir çok İslamî dergide yayınlandı. Bu şiirin son mısraları şöyledir:

“İmam ve liderimiz Humeyni

Yıktı zalimlerin sarayını

Korkmadı ölümden ve ateşin sıcaklığından

Biz madalya verdik ona kanımızı

İlerledik, dönmeyiz bir daha

Böylece şirk ve şüphe karanlığını kaldırdık ortadan

Ta ki nur ve huzur dönsün dünyaya”

Mısır'da “Ed Dava”, “El İ'tisam”, “El Muhtar-ul İslamî” dergileri, İran İslam İnkılabını destekliyerek bu İnkılabın İslam İnkı-

labı olduğuna dair makaleler yayınladılar. Saddam'ın İran'a saldırısıyla ilgili savaşın başlamasında "El İ'tisam" dergisi Hicri 1400 Zilhicce ayında yayınladığı sayısındaki bir makalede: "*Mişel Eflak'ın talebesi İslamî İran'da yeni bir hadisiye meydana getirmek istiyor.*" diye yazmıştı. Aynı dergi o sayının 10. sayfasında "Kör Eden Sebepler" başlığı altında şunları yazmakta: "*İran İslam İnkılabının Irak'ta yayılamsından korkan; Saddam, İran'da imparatorluk ordusunun çökerek İslamî bir orduya dönüşmesi aşamasında, henüz ordu esaslı bir şekilde düzenlenip yerleşmeden bu orduya karşı savaşarak yok edebilme fırsatını ganimet bildi.*"

1401 Hicrî yılı Muharrem ayı sayısında 36. sayfada İhvan-ı Müslimin yazarlarından Cabir Rızk savaşın nedenleri hakkında şunları yazmıştır: "*Savaş; Amerika'nın bütün oyunlarının İran'ın inkılapçı Müslümanları tarafından bozulmasından sonra başladı.*"

37. Sayfasında da şunları yazmakta: *"Saddam, Irak nüfusunun dört katı fazlasına sahip ve Haç'a tapan Yahudî ve emperyalistler karşısına dikilmiş bir milletle savaştığını unutmıştu."* Daha sonra bu sözlerine şunları eklemekte: *"İran milleti kan dökücü Baas rejimini yıkmak ve zafere ulaşmak için cıddıyetle, bütün gücü ile bu savaşı devam ettiriyor aynı zamanda bu savaşı devam ettirebilmek için hiç görülmemiş bir ruhî hazırlık sergiliyordu. Onlar şehadete kavuşmayı mutluluk olarak görüyor, zaferin İslam İnkılabının olduğuna inanıyorlardı."*

Üstad Cabir Rızk daha sonra sömürücülerin bu savaştaki hedeflerinin İnkılabı yok etmek olduğunu zikrederek şunları yazmakta: *"İran İnkılabını yıkmakla İran'da olduğu gibi diğer ülkelerde de halkın ayaklanmaları ve çıkarları olan rejimleri kaybetme korkuları ortadan kalkmış olacaktı."* Sonra şu sözlerle makalesini tamamlamakta: *"Ama zafer Allah'ın Hizbi'nindir... Bununla birlik-*

te cihad etmek, şehid olmak gerekir.”
**“Gerçekten de Allah kendi yolunda yar-
dım edenlerin yardımcısıdır ve gerçekten
de Allah güçlü ve mağlub olmayandır.”**

Burada maksat; müslümanları cihada teş-
vik etmek, harekete geçirmektir. Böylece
Allah onlara ücretlerini vererek, zafere ka-
vuştursun.

Budur savaşın muhtevası; Suud’un hiç bir
şey bilmez, saf adamları aldatmak için söyle-
dikleri değil! Onlar Şiî olan İran, Sünnî olan
Irak’ı yok etmek istiyor demekteler; bu körü
körüne düşünceler ne kadar da üzülecek
şeylerdir. Halkın kalbine bu tür kinler sokan-
lar ne kadar günahkârdırlar.

“El İ’tisam” dergisi Hicrî 1401 Safer ayı
sayısında kapağına şunu yazmıştı: *“Bu
İnkılab, yapılan hesapları bozarak gelenek-
sel seyri değiştirdi.”*

Aynı dergi 39. sayfasında şunu soru olarak sormakta: *“İran İnkılabı neden bu yeni dönemin en büyük inkılabı sayılır?”*

İran İnkılabının zaferinin ikinci yıl dönümü ile ilgili yazılan bu makalenin sonunda yazar, şahlık rejiminin gücü ve yaptığı zulümlerden bahsederek şunları demekte: *“Bütün bunlara rağmen binlerce insanın şehadetinden sonra İran İnkılabı zafere kavuştu. Bu İnkılab, yerinde olumlu ciddi teori ve pratiği ile çağımız tarihinde en büyük inkılaptır. Bu nedenlerden dolayı yapılan bütün hesapları bozarak geleneksel seyri değiştirdi.”*

Mısır İhvan-ı Müslimin uluslar arası teşkilatı Tahran’daki Amerikan Büyük Elçiliği’nin işgali ile ilgili yayınladığı bir bildiriyle tavrını ilan etti: *“Bu iş sadece İran’la sınırlı olsaydı bunun bir çaresi olabilirdi, ama bu gün 20. yy. da İslam ve müslüman halklar her yerde sömürgeciler ve Siyonizm’e karşı kanlarını*

*dökerek, şehitler vererek Allah'ın hakimiye-
tini savunmaktalar."*

Bu bildiride İslam İnkılabı hakkında açıklamar yaparak, bu İnkılabı zayıflatmak isteyenleri dört grubta toplamaktadır: *"Birincisi, İslam'ı hakıyla tanıyamayan ve şimdiye kadar da yanlış yolda yaşamış kimselerdir. Bu kimseler, Allah'tan bağışlanmalarını dilemeli ve aynı zamanda anlayışlı olmaya, bakış açılarını düzeltmeye çalışmalıdır... İkincisi, İslam adına İslam düşmanlarının çıkarlarına çalışan, sözleriyle kardeşliği ve birliği yok eden kimselerdir. Üçüncüsü, hiç bir iradeye sahip olmayan başkaları tarafından yönlendirilen müslüman kimseler. Dördüncüsü ise, her iki tarafta da belli makamlara ulaşmak için çalışan iki yüzlü münaфіk kimselerdir."*

Saddam'ın İslam İnkılabı'na saldırı başlatmasından sonra İhvan-ı Müslimin uluslar arası teşkilatı Irak halkına hitaben bir bildiri yayınlayarak Allah'ı tanımayan Baas Partisi-

ne hücumda bulundu. Bu bildiride şunlar söylenmişti: *“Bu savaş çaresiz, mustaz’af kadın, çocuk ve erkeklerin kurtuluşu için değildir. İran’ın müslüman halkı ise Siyonizm, Amerika ve bütün sömürgecilerden kendilerini eşsiz ve yiğitce bir direnişle kurtararak insanlık tarihinde görülmemiş güçlü bir İslamî inkılabı gerçekleştirdiler; bu da İslam ve müslümanlar için iftihar edecekleri bir müslüman liderin rehberliğinde olmuştur.”*

Daha sonra tecavüzkâr Saddam’ın emelleri hakkında şöyle demektedir: *“Saddam’ın hedefi, İslam hareketini yıkmak ve İran’dan kaynaklanan İslamî özgürlük nurunu söndürmektir.”* Sonra sözünü Irak halkına hitaben şöyle sürdürmektedir: *“Celladınızı öldürün! Elinize geçen şu günkü fırsat elinize bir daha geçmez. Silahlarınızı bırakın ve İnkılab askerlerine katılın, İslam İnkılabı sizlerin inkılabıdır.”*

Bu konudaki Pakistan İslamî Cemaatı'nın görüşünü Mevdudi'nin fetvasında görebiliriz: "Ed Dava" dergisinin 1979 yılında Kahire'de yayınlanan 29. sayısında, Üstad Mevdudi İran İslam İnkılabı hakkında sorulan bir soruya şöyle cevap veriyor: *"Humeyni önderliğinde gerçekleşen inkılab, İslamî bir inkılab olup, bu İnkılabı İslamî grublar öncülük etmektedir ve İslamî hareket içerisinde yetişen, İslamî yaşantıya sahip gençlik bu İnkılapta yer almaktadır. Bu İnkılabı desteklemek ve her konuda yardımcı olmak, bütün Müslümanların, özellikle İslamî cemaatların vazifesidir."*

Mevdudi'nin İslam İnkılabı karşısında almış olduğu şer'i tavrı budur. Bizlerden İnkılabı desteklememizi ve yardımcı olmamızı istiyor.

Bu İnkılabı karşı olanlar kimlerdir? İran'a karşı, Haçlı seferlerine benzer bu savaşı kimler düzenlemiştir? Elbetteki bu, İslam

üzerine hesapları olan art niyetli kimselerin işidir.

Bu fetva ile ilgili sözümüzü bitirmeden önce, bu “Mevdudi bu sözlerini terketmiş!” diğer bir gencin sözlerini sizlere aktarmak istiyorum. O da bu sözü güya güvendiği bir kimseden nakletmiş. Karşısında hayret ettiğim bu sözlerin kaynağını öğrenince hayretim kayboluverdi. Oysa bu “Fetvasını terk etmiş” sözü, fetvasının yayınlandığı dergide yayınlanmış olsaydı daha inandırıcı olmaz mıydı? Fakat böyle bir söz ne “Ed Dava” dergisinde, ne de başka bir dergide yayınlanmıştır, ne de yayınlanabilir. Çünkü bunu bu sözü uyduranlardan başka kimse bilmiyor. Dahası Mevdudi (Allah rahmet etsin) bu fetvayı yayınladıktan bir ay sonra ölmüştür.

El Ezher’in tavrını ise önceki mes’ulü, Londra’da yayınlanan “Eş Şark-ul Evsat” gazetesinin 3. yıl 762. sayısında yaptığı bir söyleşi de şöyle belirtmiştir: “İmam Humeyni İslam’a sâdık bir müslüman kardeşimizdir...”

Müslümanlar mezheplerindeki farklılıklarına rağmen İslam'da kardeşirler. Benim İslam bayrağı altında olduğum gibi Humeyni de İslam bayrağı altındadır."

İslamî Gençlik Hareketi içerisinde elden ele dolaşan, Fethi Yeken'in son zamanlarda yayınlanan "Ebcediyat-ut Tasavvur-il Hareki li'l Amel-il İslamî" kitabının 48. sayfasında sömürücülerin İslam karşısındaki planlarına dikkat çekerek şöyle demektedir: *"İran İslam İnkılabı'nın ne Doğu'ya ne Batı'ya taviz vermeyişi ve sadece İslamî bir İnkılap oluşu nedeniyle bütün küfür güçlerinin onun karşısında dikilmeleri bizim sözlerimizin doğruluğuna yakın tarihimizde güzel bir şahittir."*

Bakınız İslamî gençlik bu gün kimin sözlerine kulak vermekte, Ebu Ala Mevdudi ve Üstad Fethi Yeken'e mi? Yoksa İslam'a hizmet ettiklerini zanneden dar görüşlü, zavallı kimselere mi?

Bu konudaki sözlerimize, (Mısır'da kapatıldıktan sonra yayın hayatına Nemsâ'da devam eden) "Ed Dava" dergisinin Hicrî 1402, Receb (1982-Mayıs) tarihli 72. sayısının 20. sayfasındaki şu alıntılarla son vereceğiz: *"Günümüz dünyasında her tarafı kuşatan uyanışın bir meyvesi de İran İslam İnkılabıdır. Çünkü bu İnkılab bütün zorluklar ve engellere rağmen İslam'a ve müslümanlara karşı olan çok güçlü bir sultayı ortadan kaldırdı."*

Görüyoruz ki, "Ed Dava" dergisi İran'daki inkılabı İslamî bir inkılab olarak kabul ediyor ve bu inkılabın önceden de söylediğimiz genel İslamî uyanışın bir meyvesi olduğunu belirtiyor. Ama sömürücüler İnkılabın akışını değiştirebilmek için onun önüne bir çok engeller çıkarmaktalar. İslam'a teslim olan müslümanların vazifesi, bu engelleri yok ederek sömürücü ve küfür güçlerine fırsat vermemektir.

İşte bu sözler Sünnî İslamî hareket alimlerinin ve aydınlarının sözleridir. Bunlarla birlikte şimdi de İmam Humeyni'nin bazı sözlerini aktaracağız. İmam Humeyni Paris'e gittikten sonra, İnkılabın esaslarıyla ilgili bir soruya şöyle cevap vermiştir: *"Müslümanları Şia ve Sünnî diye bölen nedenler, artık günümüzde yoktur... Hepimiz Müslümansız... Bu İnkılâp İslamî'dir... Hepimiz İslam dahi-
linde kardeşiz."*

Üstad Gannuşi "el Hareket-ül İslamiyye ve't Tahdis" kitabının 21. sayfasında İmam Humeyni'den şunları naklediyor: *"Biz Hz. Muhammed'e (s.a.a) nazil olan İslam'la hükmetmeyi istiyoruz. Sünnî ile Şia arasında bir fark yoktur. Çünkü Resulullah zamanında mezhepler yoktu."*

Cezayir'de düzenlenen 14. İslamî Düşünce Konferansında İmam Humeyni tarafından gönderilen tebliğci Seyyid Husrovşahî şunları söylemişti: *"Ey kardeşlerim! Düşmanlar Şia-Sünnî diye bir fark gözetmeksizin, İslam'ı*

*evrensel bir inanç ve ideoloji görerek onu yok etmek istiyorlar. Bu yüzden bu konuda ihtilaf çıkartıcı her söz ve amel küfrün sa-
fında İslam'a ve müslümanlara karşı olmak
manasındadır. Bu ise İmam Humeyni'nin
verdiği fetvaya göre şer'an haramdır."*

Acaba bütün bu sözlerden sonra İnkılab'ın cevherini ve onun ilahi yönlerini algılayabildik mi? ...Evet bu gün İslam yeniden Batı'nın karşısına dikilmiştir ve İran'lı müslümanlar, diğer bütün muttakî müslümanların yanında yer alarak İslamî hareket bayrağını ellerine almış (Allah rızası olan) hedeflerine kavuşmak için her yerde İslam'ın yardımına koşturmaktadırlar.

1.2.1982 tarihli Kudüs'te yayınlanan "Dırasat-ul Arabiyye" dergisinin İnkılab'a saldırı mahiyetinde yayınladığı Mısır'lı Mesihî (hristiyan) ve Marksist Gali Şük-rü'nün sözlerine kulak verelim:

“Gözümüzün önünde apaçık çok acayip şeyler görmekteyiz; bir grub marksist olarak tanınan aydın, bir göz kırpmada, kafası taş gibi müslüman olmaktadır... Kimliklerinde mesihî olan bazı kimseler de ansızın aşırı müslüman olmaktadır... Batı kültüründe yetişmiş bir çok aydın da, bir bakıyorsunuz kayıtsız şartsız Şark düşüncesine kapılıyor... Böylece bir süre Batı’da yetişmiş Arap aydınları da, Batı düşüncesi, Liberalizm, Marksizim ve Milliyetçiliğin tükendiğini belirtip; uzun süredir kaybettiğimiz aslımıza dönmeliyiz diyerek Humeyni bayrağı altında toplanmışlar...!”

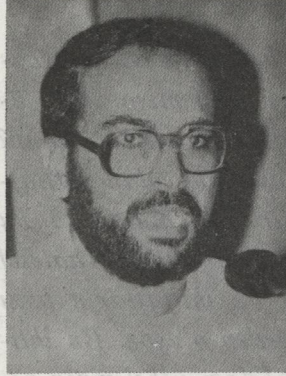
Gali Şükrü’nün bu sözleri, kendisinin İslam İnkılabının mahiyetini ve etkisini Müslümanlardan daha çok anladığını göstermektedir.

Makalemizi İmam Humeyni’nin 17 yıl önce Hicrî 1384’de yaptığı bir konuşmasından şu bölümünü aktararak tamamlamak istiyoruz:

“İslam aleminde Ehl-i Sünnet ve Şia arasında ihtilaf çıkarmaya çalışan kirli eller ne Sünnî, ne de Şia’dır... Onlar sömürücülerin elleridir, onlar İslamî ülkeleri ellerimizden koparmaya çalışmaktadırlar, onlar çeşitli hilelerle servetimize el koymak istemektedirler ve onlardır Şia-Sünnî arasında ihtilaf çıkartanlar”.

“Değerli okuyucular, benim bu kitabı yazma nedenlerimi sizlerden gizlemiyorum; günümüzde görülen ihtilaflar, özellikle Sünnî müslümanlar arasına sokulmuş olan ihtilaflardır. Aslında cahilliğin yok olmasıyla bu ihtilaflarında yok olması gerekirdi. Maalesef iman ve nefsin zayıflığı bu ihtilafların bazı kimselerde görülmesine neden oluyor. Bu ihtilaf tohumlarını ilk önce İslam ülkelerinin yöneticileri serpmişlerdir; din düşmanları da bundan yararlanarak kendi kuklaları vasıtasıyla bu ülkeleri kendilerine bağımlı hale getirerek müslümanların kanını emmekteler.

“Ey dostlar! Ey Şia ve Sünnî Müslümanlar! Bu kitapta sizlere bir takım gerçekleri sunmak istiyorum. (Özellikle de Şia ve Sunni arasındaki Kur’an’ı anlama hususundaki görüşlerden bahsetmek istiyorum.) Şia ve Sunni hiçbir zaman Kur’an üzerinde ihtilafa düşmemişlerdir. İhtilaf sadece Kur’an’ı anlama ile ilgilidir.”

FİLİSTİN İSLAMÎ CİHAD ÖRGÜTÜNÜN ÖNDERİ

Şehid Dr. Fethi Şikaki
(1952-1995)

Şehid Fethi Şikaki'nin şahsiyetini bize en iyi ifade edecek iki kelime: "Düşünce ve Eylem"! Bu yargıyı tüm hayatında görmek mümkün. O, 19. Yüzyılda başlayan düşünsel ve toplumsal çöküş, sonra laik ve modernist ideolojilerin çözümsüzlük girdabında yaşarken, gerçek kurtuluşun farkına varmış ve yolunu seçmişti. O, seçtiği yolun zorluğunun ve meşakkatlerinin bilinci ile, daha ömrünün baharını yaşarken "tahmin ettiğimden daha fazla yaşadım" diyordu. İslam'ın, filistin ve ezilen dünya'nın kurtuluşu olmasını farketmek, hiçbir zaman varolanla yetinmek anlamına gelmiyordu. Onun için İsrail ummetin itikadî düşmanıydı. Pasif direnişler bırakılmalı, Siyonist ve Emperyalist devletin temellerini sarsacak eylem ve silahlı mücadeleye başlanmalıydı. Bunun için "İslami Cihad" örgütünü kurdu. Bu örgütün en büyük hedefi İslami mücadele düşüncesini nihaî kurtuluş gününe kadar zihinlerde canlı tutmaktı.